

14è Premi
de relats curts

ACCÈSSIT JOVES

MIREIA CEBRIÁN I PLAZAS

ABANS QUE EL TREN S'ESCAPI

El rellotge de la cuina marca el compàs de l'angoixa, el fum del meu cigarret l'acompanya condensant la nit i l'espera. Al meu costat seu una petita maleta de pell marró que l'Àcrata no deixa d'observar mentre mou suaument la cua ratllada. Són les quatre del matí, els nens dormen a la cambra contigua, i no saben el que estic a punt de fer. Aviat marxaré. Sé que l'Òscar arriba cap a dos quarts de cinc, i tot i que no me'l vull trobar, tampoc vull que els nens es quedin gaire estona sols a casa, així que esperaré una mica més i me la jugaré. "Com dissona aquest moment", penso. Just quan estic a punt d'abandonar-los és quan els procuro el benestar. Bé, en realitat mai he deixat de preocupar-me per ells, ni he deixat mai d'estimar-los, tampoc a l'Òscar, no, encara menys a ell.

Camino cap a l'estació de tren, sense pressa, passant la mirada distreta pel meu entorn, sense veure res més que formes i colors. El fred em castiga amb força i ràpidament em glaço de peus a cap, però no tinc altra roba per abrigar-me, doncs he agafat el just per arribar a França. Allà m'espera una amiga de la infància que m'acollirà una temporada. La resta és un llenç en blanc. "Has escollit per tu mateixa, i això ho fa real i correcta", em repeteixo cada cop que la incertesa i la por m'envaeixen. Sento les ganes de plorar a la gola i en els ulls que s'humitegen. Desitjo una altra vida, sempre la he volgut. La vida avança massa ràpid, i no vull seguir abandonant-la, o millor dit, abandonant-me.

Aquests últims anys han sigut insuportables, adoptant un rol que no sentia, arrossegant-me en la inèrcia d'una roda el motor de la qual no era jo. Tothom em felicitava per uns mèrits que no sento propis ni mereixedors de res, per uns mèrits banals i buits que no omplen pas les meves inquietuds i encara menys em realitzen. No sóc feliç. Paradoxalment, sense ell em sembla impossible arribar a ser-ho mai. Així és com he patit dia rere dia la desesperació asfixiant de no saber què escollir, de la paràlisi immanent que comporta tota bifurcació.

Dos camins oposats, separats per unes regles absurdes que fins avui no me vist capaç de desafiar. Hores i hores de converses amb l'Òscar intentant que compregui, però per a ell la vida té sentit tal i com la hem viscut, i considera que el meu problema és passatger, propi de la immaduresa, i encara pitjor, propi d'una mare que no pensa en els seus fills. Es clar, els nens, la moneda que decideix la cara de la fortuna femenina, la seva condemna o la seva plenitud; nogensmenys, per a mi, és quelcom idèntic a una gàbia. I injustament, contempli el camí que contempli, el preu que cal pagar és massa elevat. Aquest

impàs esdevé per sí sol una altra gàbia; una altra de molt pitjor, una gàbia sense llum ni espai.

Em planto davant de la taquilla i pregunto al revisor per el pròxim tren a Perpinyà. Compro el bitllet, i decideixo esperar fent un cafè a dins del bar de l'estació. Poca estona després canvio d'opinió i m'instal·lo a l'andana que em correspon. M'encenc un cigarret. Tan bon punt com aixeco la vista, veig un home amb un gat entre les mans que m'observa incrèdulament. El cos se'm tensa i el cor s'ha m'accelera. Sento com si els meus peus volguessin arrelar-se per sempre més en l'asfalt, i així no abandonar-lo. No puc pronunciar una sola paraula. M'assec, i li indico a ell que faci el mateix, que sigui al meu costat. L'Òscar ha vingut a la meva cerca, per comprendre. Al cap d'una estona començo a parlar. "Cada dia al despertar em pregunto qui sóc, què tinc, quina vida he construït, i m'adono que és aquella a la que tots arribem sense cap més esforç que la constància, per aquella a la qual ens han educat, però que a mi no em val", cada cop la meva veu és més dèbil a causa del nus a l'estómac. Ell està callat, mirant el terra. Li agafo la mà, i ofegant el plor que comença a brotar del meu interior, continuo. "Tan de bo no patís ningú més que nosaltres, ja saps a qui em refereixo. Òscar, t'estimo, però els nostres projectes no van de la mà. No puc seguir sacrificant els meus somnis. Potser ho hauria d'haver escollit molt abans, i sé que és el que penses, però llavors no hi havia res a escollir". L'Òscar estreny la meva mà i assenteix de manera gairebé imperceptible. Em mira, em fa un petó, i m'entrega l'Àcrata. Tots dos plorem en silenci. "Havies oblidat el gat", aconsegueix dir molt fluixet. En aquest moment entenc que l'Òscar sempre ha estat al meu costat, fins a l'últim moment, que és ara. Per un instant dubto de la meva decisió, i les ganes de llençar-me al seus braços sembla que em puguin guanyar. Però només és un instant. Tot i que el seu amor és un preu mol elevat, la meva vida encara ho és més. Abans d'agafar el tren fumo una altra cigarreta. La silueta de l'Òscar s'allunya, sembla abatut, com ho estic jo.

En el vagó em deixo caure sobre el seient del costat de la finestra. L'Àcrata descansa damunt meu. El sol tot just desperta, i sedassa, a través de les cortines, els primers tons del dia. La nostàlgia i el consol s'alternen dialectalment en el meu ser. "Quantes dones hauran passat pel mateix, quantes s'hauran sentit lligades a un rol que no les correspon?", em pregunto. El tren comença a tremolar, i es prepara per fer camí.